

Arrest

**nr. 163 906 van 11 maart 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 17 december 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS loco advocaat K. BLOMME, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers vragen voor de tweede maal asiel aan. Hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 103 681 van 28 mei 2013 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name problemen omwille van hun religieuze overtuiging en verzoekster Koreaanse origine. Daarnaast zijn ze bevreesd voor de toenemende radicalisering van moslims.

3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

4. Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: hun identiteitskaarten, een legitimatiebewijs op naam van hun jongste zoon en een internetartikel.

5. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die aantonen dat de uitkomst van hun vorige asielaanvraag incorrect is en ze alsnog in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien ze zich hoofdzakelijk beperken tot het volharden in hun asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Zo beperken verzoekers zich ertoe kritiek te uiten over het onderzoek gevoerd door Cedoca, waarmee zij echter niet vermogen de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. In casu deed CEDOCA opzoekingswerk naar de actuele situatie van de Pinkstergemeenschap en naar de toenemende radicalisering van moslims en de houding hierop door de Kirgizische autoriteiten. Ten slotte deed Cedoca onderzoek naar de situatie van de Koreaanse minderheid. Zo leest de Raad in de bestreden beslissing het volgende: "Het recente onderzoek van CEDOCA, voor wat betreft uw religie, focuste op de situatie van de Pinkstergemeenschap in uw land. In uw verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw eerste asielaanvraag (arrest RvV, p.10) wierp u weliswaar op dat u niet enkel actief was voor de Pinkstergemeenschap, maar tevens voor de baptistenkerk, de charismatische kerk en de presbyteriaanse kerk. Tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal in het kader van uw vorige aanvraag (CGVS, dd.07.01.2013, p.8) gaf u echter duidelijk aan voor de Pinkstergemeenschap actief te zijn. Ook in het kader van uw huidige, tweede asielaanvraag gaf u aan te behoren tot de Pinkstergemeenschap, waaraan u toevoegde dat u zich bekeerd had bij de baptisten, u later ook naar de presbyteriaanse kerk ging en nog later bij de Pinkstergemeenschap (CGVS, p. 3). Daarom werd voor onderhavige aanvraag ook nagegaan of er in de afgelopen jaren incidenten tegen andere protestantse strekkingen, waarvoor u actief zou geweest zijn, werden gerapporteerd. Welnu, uit de bijgevoegde informatie van CEDOCA blijkt weliswaar dat de vrijheid van meningsuiting, geweten en religie, zowel voor individuen als groepen, ingewikkeld is geworden in Kirgizië en dat de overheid verschillende initiatieven nam om controle en toezicht op niet-traditionele religieuze gemeenschappen op te voeren, maar uit dezelfde informatie blijkt tevens dat 313 religieuze gemeenschappen van protestantse strekking, waaronder 56 van de Pinkstergemeenschap, door de autoriteiten werden geregistreerd, dat de Pinksterbeweging niet wordt vermeld als een religieuze gemeenschap die problemen heeft ondervonden én dat er geen incidenten werden gerapporteerd tegen de Pinkstergemeenschap tussen januari 2013 en oktober 2015. Uit de bijgevoegde

informatie (zie rapport van USDOS getiteld "KYRGYZ REPUBLIC 2014 INTERNATIONAL RELIGIOUS FREEDOM REPORT") blijkt eveneens dat er geen melding werd gemaakt van incidenten tegen leden van andere protestantse stekkingen zoals baptisten, presbyterianen of leden van de charismatische beweging waarvoor u zich eveneens zou hebben ingezet. Gelet op deze elementen is een individuele beoordeling van uw nood aan bescherming omwille van uw christelijke, protestantse geloof dan ook noodzakelijk."

De loutere bewering van verzoekers dat het de situatie is van de personen die veranderen van godsdienst (bekeerlingen, zoals bij verzoeker het geval) die niet getolereerd wordt, is allerminst ernstig te noemen en vermag bovenstaande objectieve informatie niet te weerleggen. Uit zorgvuldig en uitgebreid onderzoek is gebleken dat, of je er nu tot bekeerd bent of niet, de Pinksterbeweging niet wordt vermeld als een religieuze gemeenschap die problemen heeft ondervonden én dat er geen incidenten werden gerapporteerd tegen de Pinkstergemeenschap tussen januari 2013 en oktober 2015. Uit de bijgevoegde informatie blijkt eveneens dat er geen melding werd gemaakt van incidenten tegen (bekeerde) leden van andere protestantse stekkingen zoals baptisten, presbyterianen of leden van de charismatische beweging waarvoor u zich eveneens zou hebben ingezet.

Waar verzoeker voorhoudt dat hem verzocht werd één artikel te kiezen uit de bundel internetartikelen die hij wilde neerleggen als nieuw element ter ondersteuning van de incidenten en problemen tegen religieuze minderheden in Kirgizië, leest de Raad in het gehoorverslag dat hem gevraagd werd wat hij met de artikels wilt bewijzen waarna verzoeker zelf het volgende geantwoord heeft: "(...) Ik sta erop dat u dit toevoegt aan mijn dossier; ik heb de belangrijkste passages aangeduid in de tekst. (internetartikel, pagina's 18 tot en met 31 wordt toegevoegd aan het dossier)" (gehoorverslag van 27 augustus 2015, 3). De Raad stelt vast dat de vraag van verzoeker om het internetartikel toe te voegen aan zijn dossier, werd ingewilligd en verzoeker heden niet moet voorhouden dat er geen voldoende onderzoek werd gevoerd naar de door hem neergelegde stukken. Verzoeker heeft overigens nagelaten deze internetartikelen, waarvan hij stelt dat hij deze vorig jaar reeds heeft verzameld, neer te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, laat staan te vermelden toen hem gevraagd werd op basis van welke nieuwe elementen (feiten, documenten of andere stukken) hij opnieuw asiel aanvraagt (verklaring meervoudige aanvraag 3 februari 2015, punt 15).

Bovendien merkt de Raad op dat het onderzoek gevoerd door de commissaris-generaal gestoeld is op een veelheid aan bronnen waarin duidelijk naar voren komt dat er voor (bekeerde) leden van de Pinkstergemeenschap geen sprake is van enige problemen. De Raad wijst er op dat, gelet op de wettelijk aan de commissaris-generaal toegewezen bevoegdheid zich objectief uit te spreken over de gegrondheid van asielaanvragen en aanvragen tot subsidiaire bescherming, de commissaris-generaal de instantie bij uitstek is die in staat is en de opdracht heeft objectieve informatie op een professionele manier te verzamelen en deze te gebruiken bij een beoordeling van de asielaanvragen. Dergelijke documenten en rapporten worden opgesteld door onpartijdige ambtenaren en zijn gestoeld op talloze bronnen.

Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat de internetartikelen waarvan verzoeker melding maakte tijdens het gehoor wel degelijk mede in rekening werden gebracht bij het behandeling van hun asielaanvraag: "De door u overlegde internetartikels kunnen de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag niet in positieve zin wijzigen. De artikels maken weliswaar melding van voorbeelden van de toenemende radicalisering van moslims in uw herkomstland, maar spreken de eerder geciteerde informatie van het Commissariaatgeneraal, waaruit blijkt dat de Kirgizische autoriteiten wel degelijk actief optreden tegen radicale moslims, niet tegen. Bovendien bevatten de door u aangebrachte artikels geen concrete elementen over uw persoonlijke vervolgingsrelaas."

Verder dient er op te worden gewezen dat, zoals ook verzoekers in hun verzoekschrift opmerken, dat de problematiek van moslimextremisme en terrorisme thans zeer actueel is, niet enkel in Syrië en Irak, maar ook in de Westerse wereld en bijgevolg ook in België. Dit element kan aldus niet worden weerhouden om internationale bescherming te verkrijgen.

Verzoekers' ongestaafde beweringen omtrent de situatie in Kirgizië en hun loutere verwijzing naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" - rapporten die niet worden toegevoegd -, volstaan niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Dergelijke ongestaafde beweringen volstaan evenmin om aan te tonen dat de situatie in Kirgizië beantwoordt aan de criteria zoals ingeschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

6. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

8. Bijgevolg lijken verzoeker niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 januari 2016, volharden verzoekende partijen in de neergelegde documenten en elementen van de zaak. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 4 maart 2016 slechts stellen te volharden in de neergelegde documenten en de elementen van de zaak, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 27 januari 2016 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS